

[Bomholt.]

„dette punkt, endnu en gang gøre opmærksom på, hvad biblioteksdirektøren har udtalt ved sidste årsmøde indenfor dansk biblioteksvæsen, der er afholdt i Aarhus; det er aftrykt i „Bogens Verden“, 33. årgang. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg citere en enkelt sætning:

„Man har en sådan kommission i Sverige og afventer dens betænkning i efterårets løb. Biblioteksfolk må være meget interesserede i en sådan kommissions virkeliggørelse, også med henblik på den eventuelle tilvejebringelse af „den billige bog“ i masseproduktion, så sandt som bibliotekerne kun med tilfredshed kan se på, at den jævne mand får gode bøger i sit eje og dermed bliver interesseret i god læsning og deraf følgende biblioteksbenyttelse.“

Dernæst takker jeg den højtærede justitsminister for det svar, som blev givet vedrørende retsbelæringen. Jeg er overordentlig taknemlig for, at justitsministeriet allerede har taget initiativ til sagens klaring. Jeg går ud fra, at en sådan handlemåde vil kunne medføre en snarlig ændring i rettens praksis, dog forudsat, at den højtærede justitsminister er af væsentlig samme opfattelse som f. eks. formanden for de benificerede sagførere, landsretssagfører Poul Christiansen. Den højtærede minister brugte den vending: „forinden jeg besvarer spørgsmålet om, hvorledes jeg ser på dette problem“ — nemlig vedrørende stenografisk referat af retsbelæringen. Jeg spidsede øren og lyttede: nu må vi jo så få at vide, hvad den højtærede justitsminister selv mener. Men ak, meningen udeblev. Den højtærede minister har en selvfølgelig ret til at sige, at indhentede erklæringer kan modificere og måske ændre ministerens synspunkter, men på den anden side, den højtærede justitsminister får dog ikke først en opfattelse, når der er kommet brev fra landsrettspræsident. Jeg tillader mig derfor høfligst at efterlyse den udeblevne mening: Hvad mener den højtærede justitsminister selv?

Jeg forstår, at fortielse fra retsformandens side vedrørende, som det hedder, et vist punkt kan forlange protokolleret og derefter benyttes som ankegrundlag. Jeg turde ikke udlede en så vidtgående konklusion af lovens tekst, men jeg kan kun være tilfreds med, at den højtærede minister går ind for en sådan opfattelse med støtte i udtalelse af vor højeste sagkundskab på dette felt. Derved understreges kravet om saglighed i retsbelæringen.

Notabene Kaj Nielsen-sagen. Her er der

unægtelig et spørgsmål, der bliver ved at bore: Ville sagens udgang være blevet den samme, såfremt retsformandens belæring havde været af en karakter, der fra alle sider kunne godkendes som absolut saglig? Det er et spørgsmål, der unægtelig må interessere os som lovgivere. Vi her i tinget kan ikke og bør ikke blande os i retsudøvelsen, men vi bør vide, hvad der sker, thi vi har ansvaret for de love, hvorefter der dømmes. Jeg ville ønske, at Kaj Nielsen-sagen, såvidt det er muligt, kunne blive genstand for en konkret undersøgelse med det formål — det understreger jeg — at vejlede den lovgivende magt, med eet ord rigsdagen; det er dog muligt, at visse forhold i denne konkrete sag kan være af principiel betydning. Kunne den højtærede minister tænke sig, at man i ministeriet lod foretage en sådan undersøgelse, når sagens akter bliver tilgængelige derfor? Til støtte for ministeriets og senere andre faktorerers bedømmelse ville det utvivlsomt være værdifuldt, om det juridiske fakultet fik lejlighed til at underkaste sagen en videnskabelig undersøgelse med samme formål gennem en dertil udpeget sagkyndig. Jeg ville være taknemlig, om den højtærede minister ville svare herpå.

Tholstrup: Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister for de tilsagn, der blev givet om færdselslovmæssige fremskridt.

Med hensyn til at der ikke skulle være ændret praksis overfor politiets tilsyn med varebiler, er jeg ikke sikker på, at den højtærede minister er helt orienteret, for sagen ligger jo sådan, at i den tid da man ikke havde den mulighed at få lov til at køre i sin varevogn mod at betale halv omsætningsafgift — indtil for halvandet år siden —, havde man ikke tilfælde af tiltale; man læste aldrig i aviserne om, at en mand havde fået bøde for at tage en passager med i sin varevogn eller noget andet, medens der nu falder den ene bøde efter den anden for småforseelser, fordi man altså har fundet ud af, at nu kan der tjenes penge, for nu kan man tvinge folk til at betale omsætningsafgift, hvis de engang imellem vil have en eller anden med. Folk bliver noteret for de mest utrolige ting, også når de kører alene i vognen. Jeg kender et tilfælde, hvor en mand efter fyraften kom i tanker om noget hjemmearbejde og kørte ned på kontoret for at hente en skrivemaskine og tage den med hjem. Han var alene i varevognen, men han blev noteret. Det var udenfor normal arbejdstid, og det at hente en skrivemaskine blev ikke betragtet, som om han kørte efter varer; han kunne være gået eller